

[Glistrup]

mest livsafgørende for Danmark. Kunne vi opnå nogle højere flæskepriser, eller kunne England holde op med sin pengeafpresning i forbindelse med budgetstriden eller give os nogle bedre fiskerettigheder ved nogle af de engelske kyster, ja, så vil vi handle i den gode, engelske kræmmerånd. For det er jo præcis sådan, England handler dernede i EF; det blander ting sammen, der ikke har noget som helst med hinanden at gøre, for at nå frem til et samlet resultat.

Hvis udenrigsministeren kom hjem og havde handlet på den måde, at han sagde: nu har Danmark fået en flæskeprisstigning på 19,3 pct., og vi har fået frie rettigheder til at fiske helt ind til de engelske kyster, til gengæld måtte vi lave lidt embargo mod Argentina eller lignende, ja, så skulle vi uden den mindste ironi møde ham på samme måde som den hjemmeværende husmor i eventyret, der når manden kommer hjem, siger: »Hvad fatter gør, er altid det rigtige. Hvor er du dog vidunderlig, fatter.« Men det, som udenrigsministeren hidtil er kommet hjem med fra Bruxelles, fortjener han bestemt ikke nogen ros for.

Grethe Kindberg Jørgensen (CD):

Først vil jeg gerne på CDs vegne sige udenrigsministeren tak for besvarelsen. Det er ikke blot en formel parlamentarisk høflighed. Takken er også udtryk for, at CD føler, at regeringen i dette spørgsmål har vist en efter vor opfattelse meget velkommen bevægelighed.

Ingen kan være i tvivl om, at hensigten med denne forespørgsel fra forespørgernes side er at rette et angreb imod Det europæiske Fællesskab, et angreb, der kun har det formål at stække Fællesskabets videre, naturlige og nødvendige udvikling. Dette anslag har regeringen til dels tilbagevist.

Der var – og der er – i dette folketing et meget bredt flertal for vedtagelse af handels-sanktionerne imod Sovjetunionen for at vise vor afstandtagen fra Sovjetunionens holdning over for Polen. Spørgsmålet i folketinget og inden for Det europæiske Fællesskab var alene, hvilke procedurer man skulle anvende.

Jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at fastslå, at CD ikke blot støtter den europæiske politik, som hviler på Romtraktatens ord

og bogstav, men gerne går videre i retning af oprettelse af en egentlig europæisk politisk union. Vi er imidlertid så realistiske, at vi selv indser, at der er langt igen, inden dette ønskemål kan realiseres.

På baggrund af det her udtalte må jeg dog erkende, at jeg godt kan forstå de særlige overvejelser, den danske regering gjorde sig vedrørende spørgsmålet om anvendelse af artikel 113 som sanktionsmiddel over for Sovjet. Den fælles handelspolitik, som er hovedemnet for artikel 113, udspringer vel først og fremmest af egentlige handelspolitiske overvejelser og altså ikke af udenrigspolitiske overvejelser, selv om dette ikke er udelukket af den foreliggende formulering.

Fordelen ved benyttelse af artikel 113 er som bekendt, at den i stk. 4 indeholder den kommunitære bestemmelse, at Ministerrådet i denne sammenhæng kan træffe beslutning på medlemsstaternes vegne med kvalificeret flertal.

Heroverfor står muligheden for i den givne situation at benytte den mere vage formulering i Romtraktatens artikel 224, som til gengæld mere direkte handler om rådslagning mellem medlemslandene med henblik på i fællesskab at træffe de bestemmelser, der er nødvendige for at undgå, at fællesmarkedets funktion påvirkes af de foranstaltninger, som et medlemsland kan føle sig foranlediget til at træffe i tilfælde af alvorlige indre uroligheder, der vil forstyrre den offentlige orden, og i tilfælde af krig og alvorlig international spænding. Rådslagningen efter denne artikel kan imidlertid kun munde ud i en anbefaling, som medlemslandene derefter hver for sig beslutter sig til at efterleve.

CD vil ikke kritisere, at regeringen i første omgang tøvede med at tilslutte sig anvendelsen af artikel 113, der er den mere direkte metode. Man skal ikke give en unødigt blotelse over for de partier i folketinget, som modarbejder flertallets ønske om skabelse af en europæisk enhed.

Selv om det er en fremtidsdrøm, sætter CD imidlertid alle kræfter ind på at skabe et Europa med fælles politik, udenrigspolitisk som indenrigspolitisk, så langt dette i øvrigt er praktisk muligt. Hos de øvrige EF-partnere viste der sig imidlertid at være et markant ønske om at gøre brug af artikel 113 i den givne situation. Denne politik gav den danske regering sin tilslutning til trods sine juri-